

Cartes al Director

Des de l'India

Sr. Director de «Ronsana»

Estimat en Crist: Què passa a Espanya i a Europa, que totes les cartes que rebo són plenes de pessimisme? Bé, en part ja ho sé què passa, ja que rebo revistes suficients que en donen molts detalls informatius: Crisi de treball i d'economia, terrorisme, batalles orals i escrites de política, i pèrdua de fe i de les virtuts tradicionals, no solament les considerades peculiars d'un cristià, sinó també les senzillament humanes i humanitàries, la baixa religiosa, etc. Més jo m'escric i subscric a l'OPTIMISME. A pesar de tot el que he mencionat i a pesar de la situació mundial de guerres, tràfic d'armament, revoltes, i a pesar de l'afany dominatiu del món que encara avui és la preocupació més forta almenys de dues nacions: els «colossos» del poder, que és la causa principal de la pobresa mundial i de l'actual intranquil·litat, a pesar de tots els pesars Sóc optimista.

Primerament perquè gràcies a la meua sana filosofia i gràcies a la revelació sé que l'home —i jo entre ells— no és per aquest món que, vulguin o no vulguin fins els ateu més ateu, és sols transient, de pas. No és l'únic fi de l'home. Seriem curts si ens ho creguéssim quan els fets ens diuen el contrari. Segonament, perquè el bé no fa remor i són molts encara els que volen ésser bons, pacífics, honrats etc. i que es mouen per fer un món millor. Però aquests no són «notícia» pel periòdic. I tercer perquè encara que fos cert que el cristianisme s'enfonsés a Europa —i encara dista molt d'enfonsar-se totalment— hem de saber que Europa no és el món, com sempre ens hem cregut.

A l'Índia l'Església avui hi està ben establerta i la fe no hi vacilla encara. Em diuen què és l'Índia? Us pot semblar que no és res. Doncs és una equivocació si ho penseu així. L'Índia sola té 177 milions d'habitants més que tota Europa. Té uns 100 milions més que totes les Amèriques plegades. En té 231 milions més que tota l'Àfrica. I en té 633 milions més que Oceania. Només la Xina que ja té els 850 milions li passa al davant. De manera que el món no és enlloc més —segons la importància del nombre d'habitants— que a la Xina i a l'Índia. O a l'Àssia que ella sola posseix 2.355 milions quan en tot el món restant només queden 1.769 milions. Aquests números són deduïts del «llibre anual demogràfic de les Nacions Unides».

Està clar, vosaltres viviu a Europa i no us interessa el demés. Aquest és i ha sigut el mal. Jo, en canvi, sóc Optimista.

J. Travesa S. J.

El Bosc del Forn

Senyor Director:

Al número de desembre, algú que no signava —un grup de veïns potser?— es dolia, i amb raó, que hagi desaparegut pràcticament el Bosc del Forn, esplai fins fa poc per a grans i petits, modesta però entranyable reserva natural on tots hem collit, segons les èpoques de l'any, espàrrecs o bolets, galzeran, romani i farigola.

¿Potser no s'ho creuran, que a alguns dels qui ara hi som també ens sap molt de greu? Però no sabem pas que, quan es va posar a la venda per trossos, ningú hi digués res, almenys públicament, ni que provessin, per exemple, de comprar-ne bona part entre els que ara l'enyoren. I ningú no s'hi va afegir quan, des del «Ronçana», vam criticar l'obertura de la «via ràpida» a la Serra, o que tallessin bosc de l'escola per fer-ne pistes de joc, o que aterressin inútilment tants arbres. Tal com ara lamentem que per edificar-hi hi hagi qui n'ha tallat molts més que no calia.

Justament perquè estimàvem el bosc, hem procurat de mantenir tal com era el poc que en tenim, i fins ara ens hem resistit a posar-hi tanca. Tothom ha pogut entrar-hi a buscar mates, molsa, espàrrecs o bolets. També hi ha hagut qui, de passada, s'ha endut un test o una bombeta o ha arrencat pinets que replantàvem. Ara de pocs dies, han tallat arran l'única mata de bruc que quedava en tot el bosc.

Potser haurem de fer-hi tanca, per preservar la mica de bosquet que queda. Els bons amics del veïnat prou saben que poden venir-hi sempre que vulguin.

Maria Lluïsa Pallejà

Suggerències

Sr. Director:

Le voy a exponer una idea que hace tiempo está rondando por mi mente; es noble, clara y sincera para mí, y creo que también para todos los lectores. La expongo con la intención de ayudar a los NIÑOS miembros importantes de nuestra comunidad. Niños que en este pueblo carecen de casi todo, por no decir de todo.

Tendríamos que intervenir en hacerles felices a ellos, y con ellos nosotros, los padres.

Tenemos que demostrar que les enviamos al mundo para recibir una educación sólida y competente, no autodidáctica y rebelde. Necesitan

comprensión, y no sabemos sus inquietudes ni manifestaciones porque enseguida les hacemos callar. Al sugerir esta idea he analizado los pros y los contras, pero la voy a exponer para que todos Udes. la conozcan y decidan.

Convencida de la posibilidad de poder ampliar un poco más la cultura para nuestros hijos, ya que en los momentos actuales en la escuela no se imparten las buscadas horas extraescolares por las madres, ya que creemos que a las 4 y media es una hora muy temprana para salir de los claustros, espero conocer la solución a este problema: ¿Qué les parecería impartir clases (en los locales del pueblo para el pueblo), de música, costura y dibujo.

Actualmente yo imparto clases particulares de dibujo en mi domicilio y son tantos los alumnos que no tengo espacio suficiente, y, según sus comentarios, aún ampliarían más su cultura si se impartieran clases de música. Las madres apuntarían a sus hijos si hubieran clases de costura, ya que es una asignatura marginada en la escuela, y muy importante y necesaria para el porvenir de nuestras hijas.

De impartir estas clases, podríamos organizar concursos de dibujo. Yo ya organicé uno con éxito por parte del mundo infantil, ya que tienen tanta ilusión en participar como en ganar; exposiciones de bordados y costura para deleite de madres e hijas; recitales de música para degustar este bello arte que es la armonía de los instrumentos pulsados por nuestros pequeños hijos... Pero con algo se empieza y es con la voluntad de algunas gentes para poder levantar el espíritu de esta pequeña gran cultura que son las bellas artes, y enseñar y alegrar a los NIÑOS, que son lo más importante de nuestra sociedad.

También se podrían dar unas clases complementarias, para poder ampliar un poco más la belleza de lo artístico, como sería el patinaje. ¿Qué niño es el que no tiene unos patines en su casa?

En verano, si se acercara por la plaza del Ayuntamiento, casi toda la chiquillería juega a quien se cae menos con los patines; intentar implantar la belleza, la armonía y la sincronización del patinaje, pues son muchos los niños que les gusta este bello deporte, y no tienen oportunidad por carecer de medios económicos y luego de maestros. El lugar podría ser la misma plaza del Ayuntamiento.

¿No sería posible llevar todo eso a la práctica? Creo que sí, si nos lo propusiéramos.

De nosotros depende.

Carmen Martín